

[Ib Nørlund.]

kan fare hjem og føre det igennem, nu pludselig er så ømtålige over for, at Nordisk Råd endelig for en gangs skyld skulle lave noget, så synes jeg, det kalder en lille smule på smilet.

Vi har ingen sympati for den dagsorden, der er foreslået, for så vidt som den jo også blev foreslået under henvisning til, at denne behandling af investeringsbanken kun skulle være en efterretningssag. Vi tager det for vores vedkommende som en realitetsbehandling, og det synes vi ikke rigtig at dagsordenen hjælper til at gennemføre.

Holmberg (V):

Ved den ekstra session i Nordisk Råd den 15. november 1975 undlod jeg at stemme for ministerrådets forslag om oprettelse af en nordisk investeringsbank. Nu er der så fremsat forslag til folketingsbeslutning om ratifikation af aftalen om Den nordiske Investeringsbank. Jeg vil her kort begrunde min stilling.

Det er naturligvis det danske folketing, der skal ratificere aftalen, men vi må nok desværre sige, at løbet er kørt. Jeg må indrømme, at jeg ved knap nok, hvor grundigt det har været behandlet i det økonomiske udvalg i Nordisk Råd. Jeg håber naturligvis, at det er blevet gennemdrøftet meget, meget grundigt, men jeg vil alligevel benytte lejligheden her til at stille ministeren for nordiske anliggender to spørgsmål.

For det første: har der foreligget en samlet vurdering af behovet for denne bank? Og spørgsmål 2: hvilken størrelsesorden tænkes der egentlig på, som ikke vil kunne finansieres gennem vore gigantpengeinstitutter i Norden?

I nordisk ministerråds redegørelse for bankens formål og virkeområde står der virkelig mange smukke ord, men hvad indhold har de egentlig, når vi kommer til realiteterne? I nordisk ministerråds redegørelse for bankens formål og virkeområde står der bl. a.: „En nordisk investeringsbank vil igennem kapital tilvejebragt på de internationale og senere også på de nordiske kapitalmarkeder kunne bidrage til at finansiere investerings- og eksportprojekter af fælles interesse og dermed tjene som et vigtigt instrument til videreførelse af nordisk samarbejde på det praktiske plan og bidrage til de

nordiske landes økonomiske fremgang.“ Det kan vi da i og for sig alle sammen skrive under på, men det er nok også nogle ganske almindelige bemærkninger, som faktisk ingenting siger.

Så står der længere nede: „Der ligger en begrænsning af de formål, banken kan medvirke til, i bestemmelsen om, at projekterne skal være af „nordisk interesse“. Projekter, som i alt væsentligt er i et enkelt lands interesse, falder uden for bankens virksomhedsområde. Ordene „nordisk interesse“ må imidlertid i denne sammenhæng gives en vid fortolkning.“ Sådan står der, og det bliver sikkert også nødvendigt.

Så står der senere om de finansielle forpligtelser for Danmarks vedkommende, at de i første omgang vil andrage ca. 158 mill. kr. faldende over 3 finansår med 52,7 mill. kr. i hvert. Der er grund til at spørge, om de 52,7 mill. kr. er indregnet i de sparebestræbelser, som i øvrigt er i fuld gang. Men det er nu ikke just de beløb, der for mig er afgørende, selvfølgelig også dem, men det er egentlig interessant at læse de forskellige politiske bevæggrunde for at stemme for eller imod. Det går jo lige fra det yderste venstre til det yderste højre, for at bruge den form for sprogbrug. Jeg er imidlertid ganske sikker på, at det kun bliver vedtaget, hvis det altså bliver det, fordi det er nordisk. Hvis en bank af den karakter, som der her er tale om, skulle oprettes i Danmark, ville det naturligvis blive et klart nej, og så ville det sikkert blive henvist til bestående kreditinstitutioner. Jeg er også helt overbevist om, at der er ingen selv nok så store projekter i Norden, der behøver at blive opgivet, selv om vi siger nej til denne statsbank i Helsingfors.

Jeg håber, det er fremgået af min tale, at jeg er imod denne bank ganske enkelt ud fra den betragtning, at der ikke er behov herfor. Og lad mig så tilføje, at flere i venstres gruppe er enige med mig.

Mette Madsen (V):

Inden drøftelserne om en nordisk investeringsbank fandt sted dels i det økonomiske udvalg, dels på Nordisk Råds møde i Stockholm i november 1975, havde rådets danske sekretariat rettet henvendelse til dansk erhvervslivs hovedorganisationer. Det er tradition i Nordisk Råd, og jeg synes,